

Németh Péter Mikola

Hét haiku

(I.)

Szügyi Zoltánnak

Tükörben égek:
báb-test, pillangó-lélek
szárnyszegetlenül.

(II.)

Elnehezült szív.
Mégis emelkedni kezd.
– „*Ecce homo!*”

(III.)

Az én halála
a sosem volt Madaré
az életemben.

ITEM

Ne féljél, mindig a másik
ember hal meg, nem te.

(IV.)

Maszk az arcokon.
Só, víz, véres veríték.
– Megfeszítetett!

(V.)

Sírkő a háta.
Vére–költő–bodobács
halotti maszkban.

(VI.)

Tengeri csillag.
Homorú hajnali ég.
Újjászületés.

(VII.)

Harangok zúgnak.
Remeg a dombok alja.
Feltámadás: van!